

ירושלים של בואש

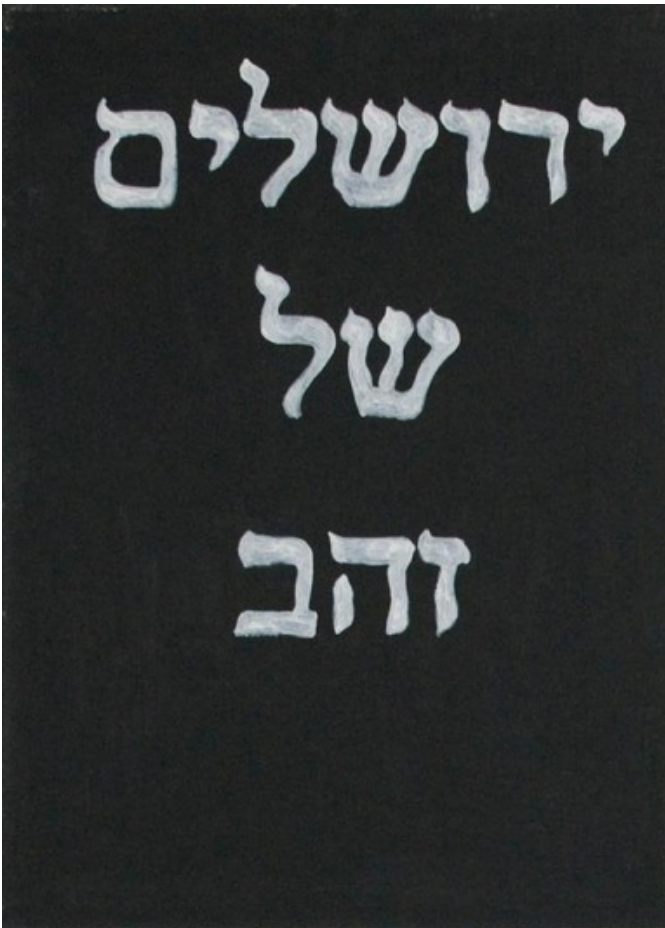
ירושלים של זהבהיא מצג שווא, פנטזיה מזויפת של קיום הרמוני בעיר מאוחדת, שרחוקה מרחק רב מהמציאות השוררת בעיר. כמו בציור של דוד ריב, מאחורי הקדושה המוזהבת מסתתרת תמונת מראה המדיפה ריח רע.

עבודה אחת מאת מיכל ספיר דצמבר 29, 2021

ירושלים של זהב היא מצג שווא, פנטזיה מזויפת של קיום הרמוני בעיר מאוחדת. היא רחוקה מרחק רב מהמציאות השוררת בעיר. כמו בציור של דוד ריב, מאחורי הקדושה המוזהבת מסתתרת תמונת מראה המדיפה ריח רע: החל בשורה הכוזבת "כיכר העיר ריקה" בשיר שכתבה נעמי שמר וגמור במדיניות ארוכת השנים של עיריית ירושלים, שנועדה לדחוק החוצה את תושביה הפלסטיניים של העיר.

שמונה שכונות פלסטיניות בירושלים נמצאות מעבר לחומת ההפרדה. מבחינה מוניציפלית הן שייכות לתחום העיר ירושלים, אך בפועל הן מנותקות מהתשתיות העירוניות ומשירותים חיוניים. עשרות אלפי תושבים ירושלמים, בעלי מעמד של תושבי קבע במדינת ישראל, חיים במובלעות של עוני והזנחה, אינם מקבלים את השירותים הבסיסיים ביותר שכל תושב זכאי להם, ונדרשים לעבור במחסום בכל פעם שהם רוצים להיכנס לעירם. אנשים משלמים לעירייה ארנונה ומקבלים חרא. בנוסף לכך, תושבי השכונות הללו נתונים בחשש מתמיד שהרשויות יחליטו לנתק לגמרי את שכונותיהם מהעיר, ואף לשלול מהם את מעמד התושבות.

דוד ריב.jpg

[1] דוד ריב, "ירושלים", 1997, אקריליק על בד, 140x160 ס"מ (על פי צילום של מיקי קרצמן)

השנה נרשמה עליה בהריסות של בתים במזרח ירושלים שנבנו ב"בנייה לא חוקית". המציאות היא שאין כמעט אפשרות לתושבים פלסטינים לקבל רישיון בנייה חוקי בעיר. בנייה ותכנון ציבוריים עבור פלסטינים בעיר אינם קיימים למעשה. האוכלוסייה גדלה, אנשים זקוקים לפתרונות דיור, אבל הרשויות מסרבות בעקביות להתוות תוכניות מתאר עבור השכונות הפלסטיניות. אזורים שהיו יכולים להוות פוטנציאל בנייה עבור האוכלוסייה הזו הופקעו לטובת שכונות ישראליות או עבור תשתיות ציבוריות, או שהוגדרו כאזורי נוף פתוח או פארקים אסורים בבנייה. כתוצאה מכך התושבים הפלסטיניים נאלצים לבנות בתים שהעירייה מגדירה לא-חוקיים, ורבים מהם חיים תחת איום מתמיד שיאבדו את בתם.

דחיקת תושביה הפלסטיניים של ירושלים מתבצעת גם על ידי יהודי שכונות פלסטיניות באמצעות התנחלויות של ארגוני ימין, בגיבוי נסתר או גלוי של ממשלת ישראל. זוהי מדיניות נישול בעלת מניעים פוליטיים שנועדה לבסס רוב יהודי בחלקים גדולים ככל האפשר של העיר המזרחית. סגן ראש העיר ירושלים, אריה קינג, הוא הכוח הדומיננטי מאחורי ההתנחלות היהודית ופינוי תושבים פלסטיניים מבתיים בשכונות כמו אום הרון, בית חנינא ועוד. חבר מועצת העיר יונתן יוסף הוא אחד הטוענים לבעלות התובעים את פינויים של תושבים מבתיים בשכונת שייח ג'ראח. מדובר במשפחות שגורשו מבתיים שבתוך גבולות ישראל במלחמת '48 ושוכנו בירושלים המזרחית על ידי השלטונות הירדניים, בתמורה לויתור על תעודת הפליט שקיבלו מהא"ם. החוק הישראלי הגזעני והמפלה אינו מאפשר להן לתבוע בחזרה באותו אופן את הבתים שאבדו להן ביפו, בצריפין ובמקומות אחרים בישראל.

"חרא" הוא השם שניתן בערבית לנוזל הבואש - אמצעי לפיזור הפגנות שפותח על ידי משטרת ישראל. נוזל מצחין מותז ממכלית על מפגינים והריח הרע דבק בהם ובבגדיהם. כאשר התושבים הפלסטיניים בירושלים, והפעילים התומכים בהם, מרהיבים עוז למחות כנגד המדיניות הגזענית, האפליה והנישול, המחאות שלהם מדוכאות בכוח ובאלימות, לא פעם גם בעזרת אותו בואש. סירחון החרא של הכיבוש ועוולותיו עולה ימים ושבועות לאחר האירוע מן הקרקע, מן הכבישים ומהבתים ברחובותיה הצלולים של ירושלים של זהב.

http://tohumagazine.server288.com/he/article/%D7%99%D7%A8%D7%95%D7%A9%D7%9C%D7%99%D7%9D-%D7%A9%D7%9C-%D7%91%D7%95%D7%90%D7%A9

Links

[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/%D7%93%D7%95%D7%93%20%D7%A8%D7%99%D7%91.jpg